Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 18. Den 15. Juni 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 272.)

Brødrene begyndte nu at reise til det vestlige af Landet, to og to, saasom Herren havde befalet. Fra P. P. Pratt, som var kommen tilbage fra sin Expedition, havde vi mundtlig Efterretning, og ved Breve fra de endnu fraværende Brødre fik vi skriftlig Efterretning, og som dette var den vigtigste Gjenstand, som da tildrog sig de Helliges Opmærksomhed, vil jeg her indføre en Copi af et Brev, modtaget ved den Tid fra den Kant, dateret Kaw Township i Missouri den 7de Mai 1831.

„Vore høitelskede Brødre. Jeg har intet særdeles at skrive med Hensyn til Lamaniterne; og paa Grund af en kort Reise, som jeg har gjort, har jeg ikke skrevet eder til siden den 16de f. M. Jeg og Broder Ziba gik ind i det County mod Østen, hvilket er Layette, og er omtrent 40 Miil, og i Navnet Jesus Christus raabte vi Omvendelse til Folket, hvoriblandt jeg troer der er mange, som oprigtigen søger efter Sandhed, og om saa er beder jeg, at de maa finde denne kostelige Skat, thi det synes endnu altsammen at være falden paa Gaden. Af Brevet, vi modtog fra eder, seer vi, at Oppositionen imod Eder var stor. Nu vore kjere Brødre, vi troer sandelig, at vi ogsaa kan glæde os at vi er agtet værdig at lide Skam for hans Navns Skyld; thi næsten hele Folket, som bestaaer af Universalister, Atheister, Fritænkere, Presbyterianere, Methodister, Baptister og selvkaldte Christne, Præster og Folk, med alle Djævlene fra det inderste Helvede, er forenede imod os og udspyer deres egen Skam: Gud forbyde at jeg skulde fremføre nogen Bespottelses Dom imod dem, for Hevnen hører ham til, som er mægtig til at betale: og herpaa forlade vi os, Brødre.

Jeg er bleven underrettet om en anden Stamme af Lamaniter fornylig, som har store Hjorder af bedste Slags Faar og Hornqveg, og de fabrikerer Dækner af en ypperlig Qvalitet. Denne Stamme, er meget talrig, og opholder sig trehundrede Mile vesten for Santa Fe og kaldes Navahoes. Jeg omtaler denne Stamme fordi jeg føler mig pligtskyldig at meddele mine Brødre al muelig Oplysning om de Lamaniter jeg træffer sammen med, da jeg troer, at man venter meget af mig i Herrens Gjerning; og jeg betvivler ikke, at jeg dagligen erindres i eders Bønner for den Allerhøiestes Throne, af alle

mine Brødre, saavel af dem, der ikke har seet mig i Kjødet som af de, der har.

Vi begynder at vente vor Broder Pratt snart; vi har kun hørt fra ham da han var i St. Louis. Vi er alle vel, Gud skee Tak, og prædike Evangeliet vil vi, om saa baade Jord og Helvede staaer os imod og vi skal boe midt iblandt Skorpioner; thi vi forlader os paa Jesus. Naade være med Eder alle. Amen.

Oliver Cowdery."

Omtrent midt i Juni, medens vi lavede os til at reise til Missouri, ankom W. W. Phelps iblandt os med sin Familie, som han sagde, for at gjøre Guds Villie, og jeg adspurgde Herren og erholdt følgende Aabenbaring; see P. B, Side 188.

Snart efter at jeg modtog denne, kom Eldste T. B. Marsh for at spørge hvad han skulde gjøre, eftersom Eldste E. Thayre, hans Aagfælle i Tjenesten, ikke kunde blive færdig til at afreise paa Missionen saa tidlig som han (Marsh) ønskede, og jeg adspurgde Herren og erholdt følgende Aabenbaring, see P. B. Side 189.

Den 19de Juni afreiste jeg i Selskab med S. Rigdon, M. Harris, E. Partridge, W. W. Phelps, J. Coe, A. S. Gilbert og hans Hustru, fra Kirtland i Ohio for at reise til Missouris Land iovereensstemmelse med Befalingen vi havde annammet, hvori det var lovet, at hvis vi var trofast, da skulde vort Eiendomsland, Stedet for den ny Jerusalems Stad, blive aabenbaret. Vi reiste tilvogns, med Kanalbaadene og med Postkareterne til Cincinnati, hvor jeg havde en Samtale med hans Ærværdighed Walter Scott, een af Campbelliternes Fædre, af Newlitt Kirke. Førend vi sluttede vor Samtale udviste han een af de bittreste Aander, jeg nogentid saae iblandt Mennesker, imod det ny Testamentes Lære hvor det hedder, 'disse Tegn skal følge dem, der troer'; see Marci 16de Capitel. Vi forlod Cincinnati med en Damper, og landede i Louisville, hvor vi maatte vente tre Dage efter Dampskibsleilighed til St. Louis. Fra St. Louis reiste jeg, Br. Harris, Phelps, Partridge og Comp. tilfods til Independence i Jackson County i Missouri, hvor vi arriverede omtrent midt i Juli, og Resten af Selskabet kom tilvands nogle Dage efter. Uagtet Tidernes Ugudelighed og Vederstyggeligheder og den onde Aand, som man paa mange Steder viste imod os paa Grund af vor Tro paa Mormons Bog, blev Herren dog ved at bevare os og bevise os sin Kjerlighed Dag for Dag; og vi gjorde det til en Skik, hvorsomhelst vi havde Leilighed, at læse et Capitel i Biblen og bede; og disse Aandagtstimer gav os stor Fortrøstning. Vor Sammenkomst med vore Brødre, der længe havde ventet vor Ankomst, var et herligt Møde med mange Glædestaarer. Det syntes godt for Brødre at komme sammen i Enighed. Men vore Tanker og Betragtninger var besynderlige; vi var komne fra et meget cultiveret Folk i Østen og stod nu paa Udkanten eller de vestlige Grændser af de Forenede Stater og saae ind i den store Ørken, der hvor man sad i Mørke; hvor tydelig man kunde see Folkets lave Standpunkt, fattige Forstand, Vildhed og Skinsyge, idet de staaer henved hundrede Aar tilbage; og hvor vi kunde føle for disse, der vanker omkring uden Civilisationens og Religionens Goder; hvor vi kunde udbryde med Propheternes Ord: "Naar vil Ørken komme til at blomstre som en Rose? Naar vil Zion blive opbygt i sin Herlighed, og hvor vil dit Tempel komme til at staa, som alle Folkeslag skal komme til i de sidste Dage?" Vor Længsel blev

snart tilfredsstillet ved følgende Aabenbaring; see P. B. Side 121.

Den første Søndag efter at vi kom til Jackson County prædikede Broder Phelps for en stor Forsamling, over de Forenede Staters Grændser, i hvilken der var nogle af de forskjellige Menneskeracer paa Jorden; der var flere Familier af Indianerne, et betydeligt Antal Negere, og Resten bestod af Indbyggere fra de omliggende Egne, og det var en fuldkommen Fremstilling af Vesten. Ved denne Leilighed blev to døbt. I denne Uges Løb ankom den i den sidste Part af den sidste Aabenbaring nævnte Colesville Minighed, tilligemed Rigdon og hans Hustru og Ældste Morley og Booth, og jeg erholdt følgende Aabenbaring; see P. B. Side 94.

Den anden Dag i August hjalp jeg Colesville-Menigheden at lægge det første Stykke Tømmer til et Huus, som en Grundlæggelse af Zion i Kaw Distrikt tolv Mile Vesten for Independence. Tømmeret blev baaret og lagt paa sit Sted af tolv Mænd, til Ære for de tolv Israels Stammer. Paa samme Tid blev Zions Land formedelst Bøn indviet og helliget til de Helliges Forsamling af Ældste Rigdon, og det var en glædelig Tid for de Tilstedeværende og gav os et Glimt af det Tilkommende, som end vil blive udfoldet for de Trofaste. Da vi havde modtaget en Befaling, at Ældste Rigdon skulde gjøre en Beskrivelse over Zions Land, saa søgte vi at komme i Besiddelse af al den nødvendige Kundskab for at en saa ønskelig Sag maatte blive udført. — Dette Land lignede ikke de øvrige Stater i Østen, undtagen ved Floderne og Vandløbene, hvilke er bekrandsede med Skov 1 til 3 engelske Miil bredt saa langt man kan øine. De skjønne bølgende Sletter (prairies) ligger udstrakt rundt omkring lige som et Hav af Enge. Skovene er en Blanding af Eg, Hickory, sort Valdnød, Elm, Cherry, Honey-Locus, Mulberry, Coffee-Bean, Hackberry, Box-Elder og Lind, foruden Æsp, Button-Wood, Picon og Løn, som voxer paa de lave Flader. Underskoven er deilig og bestaaer meest af Blommetræer, Viinranker, Crab-Apples og Parsimmons. Prærierne (eller Sletterne) er iklædt en Dragt af Blomster, saa pragtfuld og storartet at det kan ikke beskrives. Jorden er fed og frugtbar, og bestaaer i Almindelighed af sort fed Muld blandet med lidt Leer og Sand til en Dybde af fra 3 til 10 Fod. Det frembringer Overflødighed af Hvede, Mais og andre nyttige Produkter, som og søde Kartofler og Bomuld. Heste, Horngveg og Sviin er der mange af, og de synes næsten at ernære dem selv ved Græsningen paa de store Engstrækninger om Sommeren og paa de lave Steder om Vinteren. Vildtet er mindre almindeligt der, hvor man har begyndt at opdyrke Jorden, end det er lidt længere inde paa de vilde Sletter. Uroxen, Dyret, Elsdyret, Bjørnen, Ulven, Bæveren og mange andre mindre Dyr nyder fuldkommen Frihed der. Kalkuner, Vildgjæs, Svaner, Ænder, ja en Mængde af alleslags Fugle, er iblandt den Mangfoldighed, der pryder dette ønskelige Guds Børns Arvelands behagelige Egne. Ingen er rigere en Bien paa de blomsterrige Enge; Honningen koster kun 25 Cents en Gallon.

Klimaet er mildt og behageligt næsten de tre Fjerdedele af Aaret, og Zions Land ligger omtrent ligelangt baade fra det Atlantiske og det stille Hav, saavelsom fra Alleghany- og Klippe-Bjergene paa 39 Grader nordlig Bredde, og imellem ti og sytten vestlig Længde. Det seer ud til at blive eet af de mest velsignede Steder paa Jorden, naar Forbandelsen er borttagen, om ikke før. Vinteren er

mildere end i de atlantiske Stater paa samme Breddegrad og Veiret er mere behageligt, saa at dersom Beboernes Retskaffenhed var saa stor som Guds Velsignelse er over deres Flid og Bestræbelser, saa vilde der være fuldt Maal af Livets Goder til Bedste for Guds Børn, ja det vilde løbe over, et hundrede Fold. Ubeqvemmeligheder gives der naturligviis ligesom paa alle nye Steder, navnlig: Mangel paa Møller og Skoler, tilligemed de naturlige Møisommeligheder og Ubehageligheder som dog de flittige Hænder, Selskabeligheden og Videnskaben vil overkomme at erstatte. Men alle disse Hindringer forsvandt, naar vi ihukom at Propheterne havde sagt angaaende Zion i de sidste Dage, hvorledes Libanons Herlighed skal komme til hende; Fyrretræet, Kintræet og Burbom tillige; til at pryde hans Helligdoms Sted med, og at han vil gjøre sine Fodders Sted herligt; naar han vil fremføre Guld istedet for Kobberet, Sølv istedet for Jernet, Kobber istedet for Træet og Jern istedet for Stenene; der, hvor der skal gjøres et fedt Gjestebud for de Retfærdige, ja, naar Herrens Herlighed er bragt tilsammen tilgode for hans Folk, da vil Menneskenes Beregninger forgaae og Verdens forfængelige Herlighed forsvinde og vi vil sige: „Gud lader sin fulde Herlighed skinne udaf Zion!"

Den 3die August blev Pletten til Templet, lidt Vesten for Independence, indviet i otte Mænds Nærværelse, hvoriblandt var jeg, Rigdon, Partridge, Phelps, Cowdery, Harris og Coe. Den 87de Psalme blev læst, og det Hele var høitideligt og indtryksfuldt. Den 4de mødte jeg i den første Conferenze i Zions Land: den blev afholdt i Broder Joshua Lewis' Huus i Kaw Distrikt i Colesville Menigheds Nærværelse. Herrens Aand var der. Den 7de var jeg med til Søster Polly Knights Begravelse, Joseph Knights Hustru. Dette var det første Dødsfald i Menigheden i dette Land, og jeg kan sige om hende en værdig Medlem sover i Jesus til Opstandelsen. Jeg modtog nu følgende Aabenbaring; see P. B. Side 100. Den 8de modtog jeg følgende, efterdi der havde været endeel Efterspørgsel iblandt de Ældste; see P. B. Side 191.

(Fortsættes.)

En Tale;

holdt af Præsident Brigham Young, Søndagen den 15. August 1852, som Fortsættelse fra foregaaende Sabbath.

Jeg trøster mig ved de Helliges Bønner, og ved deres Tro, der har Tro. Det er sjelden at jeg anmoder de Hellige om at bede for mig, fordi jeg dømmer dem efter mig selv, med en retfærdig Dom; jeg beder altid for de Hellige, og formoder at de til Gjengjældelse, beder for alle de Trofaste; og saa har jeg min Deel af deres Bønner.

Jeg erindrer noget jeg sagde sidste Sabbath, med Hensyn til Evangeliet — hvad en Evangelieprædiken er — hvor lang Tid det tager at prædike den, og hvad den indbefatter; at det tager den samme Tid at prædike den, som at fuldbyrde Saliggjørelsens Plan, for Menneskens Børn.

Jeg har aldrig endnu seet den Tid

da jeg havde Viisdom, Styrke, og Dygtighed nok til at holde en Evangelieprædiken; at begynde den, og ende den; fremsætte for Folket Saliggjørelsens Plan tilstrækkelig fuld, forat de derved kunde frelses. Men det gives blot i Stykkeviis, en Smule her og en Smule der, ved det svage Menneske.

Den Gjenstand der er for os idag, er i den store Diskurs. For at forstaa de første Grundsætninger af Evangeliet, — rigtigen at forstaa dem, maa et Menneske have den Viisdom der kommer ovenfra; han maa være oplyst af den Hellig-Aand; hans Forstands Øine maa være aabne; han maa selv nyde Saliggjørelsens Velsignelser for at kunne meddele den til Andre.

I er særdeles velsignet i aandelig Henseende, ligesom I er i timelig Henseende. Vi belæres og føier til den Kundskab vi allerede har erholdt. Vi haver en Kundskab, for Exempel, om det engelske Sprogs Grundregler; dersom vi vedbliver i vore Studier, i vore Anstrængelser for at erhverve Kundskab, vi erholder da mere Kundskab; og om vi endnu vedbliver at være udholdende, føier vi endnu mere til det vi har lært, indtil vi er fuldkomne Mestere af Sproget.

Atter med Hensyn til Mechanisme, i en vis Betydning, der vil den samme Grundsætning holde god. Det tilkommer os at lære de Kunster og Videnskaber, som de Lærde iblandt Nationerne forstaaer; det tilkommer os at blive klassiske Skolediscipler; at begynde med Grundprinciperne af al Kundskab; at indtræde i Fuldkommelsens Akademier, kunde vi sige. Vi kunde gjerne studere, og føie Kundskab til Kundskab, fra den Tid vi er bleven istand til at kjende noget, indtil vi gaaer ned i Graven, om vi havde sunde Legemer, som ikke hindrede Sindets Virksomhed; et Menneskes Læretid har ingen Ende. Dette ligner ganske vor Stilling angaaende himmelske Ting. Menneskeslægtens Capacitet til at opnaae Kundskab i Geometri og de skjønne Kunster, er meget stor; alle Nationer og Folk forstaaer mere eller mindre af den Kundskab, der hører til Kunster og Videnskaber.

Men naar de forlader de Grundsætninger, der indbegribes i de Studier, det naturlige Menneske lægger sig efter, og paatager sig at gjøre Forklaring over deres egne Personer, deres eget Væsen, og at forstaa Skabelsens Gavnlighed og Viisdommen deri, og fremføre for sig selv, eller for Andre, de Grundsætninger, der hører til Fremtids-Kundskab, da er de i Mørke; da er der et Slør over dem. Det Dække, der er over Jordens Nationer, har formørket deres Forstand, saa at de er i tykt Mørke. Dette lærer vor Erfaring os, at naar nogen uinspireret Person eller Personer, som foregiver at trine hinsides den organiserede Natur, hvilken er synlig for de naturlige Øine, de er da ved en Hemlighed; den skjulte Hemlighed, Skabelsens dybe og uransagelige Hemmelighed.

Vi kan see det naturlige Menneske, vi kan see vort Ansigt i Speilet, men kan vi fortælle hvad Slags Personer vi er? Kan vi nøie beskrive Hensigten med denne Organisation — dette Legeme? Kan vi give en omfattende Beskrivelse deraf? Kan vi maale den guddommelige Viisdoms Dybhed og Øiemed med vor Organisation, eller Nytten og Nødvendigheden deraf? Det er en Hemlighed for den Viseste, der er paa Jorden. Vi seer Liv og Virksomhed; dette er vi Vidne til selv — vi er virksom, vi seer at andre er virksom. Vi har Syn til at see; vore Øren er organiserede til at høre med, vore Hænder til at føle med, og hele Systemet heelt igjennem, synes

at være fuldkommen tildannet til Sands og Forstaaelse; og heri er saadan en Hemmelighed at de viseste af alle Philosoferne, maa bekjende og sige: det er en Hemlighed. Det er en Hemlighed, som Verden har søgt efter med sin Viisdom; de har studeret flittigen med den udtrykkelige Hensigt at blive bekjendt med disse Hemligheder. Tusinder og atter Tusinder har anvendt deres hele Liv paa Studium; opsøgt og læst andres Udlæggelser og Ideer med den største Begjerlighed og brændende Iver, søgende at finde det, som Andre ikke har fundet; at lære det, som ikke har været lært.

Denne Bog, som er det Gamle og Nye Testamente, holder kuns een Prædiken fra 1ste Mosebog til Aabenbaringen. Om vi vil begynde og gjennemgaaer dette Bind; dernæst gransker alle de Bøger, der er bleven forkastede af de christne Nationer, som uskikkede til at rette sig efter, og alle andre Skrifter af Propheter og Apostler og alle gode Mænd; alle Aabenbaringer, der er bleven tilsidesatte og betragtede, som unødvendige; — om vi samler alle de Aabenbaringer, der er givet fra Adams Dage til nærværende Tid; hvad er da Summen af alle Skaberens Lærdomme, Universets Allerhøieste — han, som har ordnet, bestemt, udøvet og bragt i Tilværelse alle hans Lærdomme til hans Folk? Simpeltvæk dette: Søn, Datter, lev for mit Aasyn, saaledes at jeg kan komme og besøge eder; indretter eders Liv saaledes, at jeg ikke vil blive mishaget med at komme og blive hos eder en Tid; eller, naar jeg sender mine Engle, eller min Administrator, den Hellig-Aand, forat aabenbare eder min Villie, eller at velsigne eder med varig Trøst, de da ikke skal mishages i eders Selskab.

Jeg siger, alle Guds Aabenbaringer lærer simpelhen dette: Søn, Datter, I er mine Hænders Arbeide; vandre og lev for mit Aasyn i Retfærdighed; lad eders Omgjængelse være kydsk; lad eders daglige Opførsel være overeensstemmende med min Lov; lad eders Fremgangsmaade mod hinanden være i Retfærdighed og Billighed; lad mig være helliget i eders Mund, og I maa ikke tage mit hellige Navn forfængeligt, eller træde min Myndighed under Fødder; foragter ikke nogen af mine Ord, thi jeg vil ikke være vanæret. Jeg ønsker at sende een af mine Tjenere at besøge eder. — Hvorfor? For at I maa komme til at see og kjende, ligesom andre; at I maa komme til at see som I er seet; for at I kan forstaa hine Grundsætninger, som mere besynderligen hører til det Rige I er i. I er steget ned under alle Ting; jeg har i min Viisdom fornedret eder, jeg har maget det saaledes at I skulde drikke af en bitter Kalks Bærme. Jeg har sat eder i Uvidenhedens Dybde, og jeg har omringet eder med Svaghed for at prøve eder. Jeg har underkastet eder al Elendighed, som kan udholdes. Jeg har ladet eder komme paa denne Jord, hvor Elendighed og Mørkhed og alle Slags Vantro og Ryggesløshed regerer, for at prøve eder, at I maa komme til at forstaa og kjende det Gode fra det Onde, og være istand til at dømme imellem disse to Ting, med en retfærdig Dom.

Jeg har ladet alt dette skee; og nu, Søn og Datter, I Jordens Indvaanere, der har levet fra Adams Dage indtil nu, de første og de sidste, — mit store Øiemed med alt hvad jeg Herren har aabenbaret er, at lære eder at leve saaledes at jeg kan komme og besøge eder, eller sende mine Engle, at de kan indtræde i eders Boliger, spadsere og samtale med eder, og dog ikke være mis-

hagede med eder. Ved at gjøre saaledes skal I blive deelagtige i al Kundskab og Viisdom, Magt og Herlighed, som de helliggjorte eller herliggjorte Væsener nyder. Og dette er hvad Herren ønsker af Folket først og fremmest.

Hvad lærer vi af Erfaring — hvad er vi Øienvidner til Dag efter Dag? Det er sandt at jeg kan sige med mange af eder, at jeg er ikke under den Nødvendighed at høre min Guds Navn, hvem jeg tjener, min Fader i Himlen, bespottet daglig; jeg er ikke i Selskab med dem, som bespotte Faderens og Sønnens Navn og den Hellig-Aands Væsen; jeg er ikke i Selskab med dem, der er Løgnere, eller Hoerkarle, eller Skjørlevnere, eller dem, der elsker og øver Løgn; I kan sige det samme; men, naar vi blandes med de Ryggesløse, hvad seer og hører vi da? Hvad er det disse mine Brødre hører, som gjør sig den Besvær at gaa hen i Fjældkløfterne at sælge en Smule til de Reisende? De hører den Herres Navn, der kjøbte dem, bespottet. Det vilde tage alle de Kjøretøier I har i Landet, til at kjøre Guld nok til at det kunde friste mig til en saadan Bestilling.

Visse Mænd er ligesom de var forrykte efter at komme til Færgene, for at samle nogle faa usle Dollars. Hvad hører I der? I hører Herrens den Almægtiges Navn, hans Charakteer, hans Søn Jesus Christus, og hans Ministrator, den Hellig-Aand, bespottet; og de forbander, til de laveste Regioner, enhver Guds-Tjener paa Jorden. Alt Guld i Ophir og Kalifornien kunde ikke hyre mig til at høre det i een Maaned. Disse er mine Følelser.

Guld og Sølv vil opslides, men den Almægtiges Navn vedbliver evindelig; hans Charakteer vil ikke synke, ei heller hans Søns Charakteer, ei heller hans Engles, ei heller nogen af hans trofaste Tjeneres, af dem, der holder hans Bud.

Rigdom vil forgaa, men **de** vil vare ved. Jeg siger atter, der er ikke Guld nok østen for Bjergene til at faae mig til een af disse Færger og høre de Gudsbespottelser jeg der skulde høre. Men, kan vi ikke høre det her? Jo, til Skam og Vanære for nogle faa af dem der kalder sig Sidstedags-Hellige. Er det saaledes, at der er et Menneske, hvis Navn er skrevet i Lammets Livs-Bog, der vil tage Guddommens Navn forfængeligt? Jeg taler til eder som ringeagter den Herre Jesus, og Forjættelsens Hellig-Aand, til Skam for nogle faa af Israels Ældste.

Den Tid vil komme, da de vil blive hugget af, men det bedrøver mig at sige dette; jeg vilde heller sige, at medens jeg er i de Sidste Dags-Helliges Selskab, kunde jeg aldrig høre Guddommens Navn latterliggjort og vanæret, og hans Navn brugt paa en letfærdig og ringeagtende Maade.

Det er vel sandt, at jeg hører det ikke. Dersom jeg hørte det, som andre Folk siger at de hører en Ældste af Israel bruge den Herre Guds Navn forfængeligt, skulde jeg afhugge ham fra Kirken; og dersom jeg ikke kunde faa nogen Hjælp til at hugge ham af, vilde jeg gjøre det selv. Det maa være en meget uvidende Mand, der kan bruge Guddommens Navn forfængeligen, uden at behøve at omvende sig ufortøvet.

Medens jeg talte sidste Sabbath, ønskede jeg at jeg kunde have Lungestyrke til at tale omtrent et Tusinde Aar, og leve uden at spise eller hvile; jeg tænkte, i den Tid skulde vi komme ganske godt igjennem med en Deel af Evangelie-Prækenen.

Jeg vil nu læse lidt i denne Bog,

kaldet Lærdommens og Pagtens Bog, henhørende til den Sag vi havde for os sidste Sabbath. Jeg vil læse en Deel af en kort Aabenbaring, for at fremstille nogle Punkter af Lærdom, der ikke er almindelig forstaaet, endog det er forelagt for Folket. Det er tilladt alle Folk, som ønsker det, at læse denne Bog selv; thi den har nu været bekjendtgjort for Verden i nogle Aar; de Hellige læser den og har det Gode, at forstaa den, om de ønsker. Som jeg sagde, vi er endnu i Skolen og vedbliver at lære, og vi venter ikke at høre op at lære medens vi lever paa Jorden, og naar vi passerer gjennem Sløret, venter vi endnu at vedblive at lære og at forøge vort Fund af Kundskab. Dette kan synes som en besynderlig Idee for Nogle; men det er af den jevne og simple Aarsag, at jeg har ikke Evne til at annamme al Kundskab paa eengang — jeg maa derfor annamme lidt her og lidet der.

Jeg vil læse i Lærdommens og Pagtens Bog, 44de Afdeling: En Befaling af Gud, og ikke af Mennesker, til Martin Harris, given (Manchester, i New-York, i Marz 1830), ved ham, der er evig.

Jeg kunde fortælle Anledningen til denne Aabenbaring, men det er ikke nødvendigt. Jeg kan sige et Ord derom, naar jeg kommer til det i Aabenbaringen, hvilket vil forklare alt, hvad der er nødvendigt. De, der er bekjendt med Martin Harris, kjender hans naturlige Sindsbeskaffenhed og Tilbøielighed; han vilde lære alle Ting paa eengang; jagede bestandig efter Kundskab, og forsømte at gjøre efter det han allerede havde annammet. Det er hans sande Charakteer, saa vidt som jeg har kjendt ham. Aabenbaringen læses som følger:

„Jeg er Alfa og Omega, den Herre Christus; ja, jeg er Ham, Begyndelsen og Enden, Verdens Gjenløser. Jeg har fuldkommet og fuldbyrdet hans Villie mig angaaende, hvis jeg er, nemlig Faderens; og dette har jeg gjort paa det at alle Ting maatte vorde mig undergivne: og jeg beholde al Magt, til at kuldkaste Satan og hans Gjerninger ved Verdens Ende og paa den sidste Dommens store Dag, som jeg skal lade komme over dens Indvaanere naar jeg skal dømme hvert Menneske efter sine Gjerninger og det, som han har gjort."

I husker nok at vi læser i Biblen, at hvert Menneske skal dømmes efter sine Gjerninger; men det er næsten umuligt, eller, jeg vil sige, det er et saare vanskeligt og et meget strængt Arbeide, at faa et Folk til at forstaa disse Ord saaledes som de bør læses; medens det i Virkeligheden, for dem der forstaaer det, er ligesaa klart, som det er for denne Forsamling at beregne hvormange Fingre jeg nu holder op for eder. Dersom jeg holder to Fingre op, siger I, der er to; men Nogle vil fare op og sige: nei, der er kun een; medens en Anden erklærer: der er fire, og ikke een eller to. Hver Person har Rettighed til at see selv, og kan vide hvad enten jeg holder een, to eller fire Fingre op. For den der forstaaer disse Ord, er det ligesaa let at bedømme, og at vide at Menneskene vil vorde dømt overeensstemmende med deres Gjerninger hvilke de gjør medens de er i Legemet; og dog, hvor haardt er det ikke at faae Folket til at sige det er saaledes, og faae dem til at forstaa det!

„Og visselig maa hvert Menneske omvende sig eller lide Pine; thi jeg Gud er uendelig, derfor jeg gjenkalder ikke de Domme jeg udsiger; men til dem som findes hos min venstre Side, skal der udgaae Veer: Graad, Hylen og Tænders Gnidsel; dog staaer der ikke skrevet, at

der skal ingen Ende være paa denne Pine, men der er skrevet: den evige Pine."

Denne Aabenbaring har været for Folkets Aasyn i denne Bog, siden Aaret 1834, og dog er der kun faae har henvendt deres Opmærksomhed paa den. Lad mig gjentage en Deel af dette sidste Skriftsted: "Dog staaer det ikke skrevet at der skal ingen Ende være paa denne Pine, men der staaer skrevet: den evige Pine."

"Atter staaer der skrevet: evig Fordømmelse; og dette er mere udtrykkelig end andre Skrift-Sprog, forat det kunde virke paa Menneskens Børns Hjerter, ganske til mit Navns Herlighed, og jeg vil forklare eder denne Hemlighed; thi det bør eder at vide ligesom mine Apostle. Jeg taler til eder som er udvalgt, som til Een, at I kan indgaa til min Hvile; thi see, hvor stor er ikke Gudfrygtigheds Hemlighed? thi see, jeg er evig, og den Straf der bliver given fra min Haand er evig Straf; thi Evig er mit Navn, hvorfor, Evig-Straf er Guds Straf."

Om jeg husker rigtig er der intet Sted i Biblen saa megetsigende, med Hensyn til dette Guddommens Navn, "thi Evig er mit Navn."

"Derfor befaler jeg dig at omvende dig og holde de Befalinger, som du har annammet ved min Tjener Joseph Smith jun.'s Haand i mit Navn; og det er ved min almægtige Kraft at du har annammet dem, derfor befaler jeg dig at omvende dig — omvend dig, at jeg ikke slaaer dig ved min Munds Riis, og med min Vrede og min Harme, og dine Lidelser blive svære: hvor svære veed du ikke! hvor gruelige veed du ikke! ja, hvor tunge at bære veed du ikke! Thi see, jeg Gud, har lidt disse Ting for Alle, paa det de ikke skulde lide, dersom de vilde omvende sig; men dersom de ikke vilde omvende sig, maa de lide ligesom jeg, hvilken Lidelse bragte mig, Gud selv, den største af Alle, til at skjelve af Smerte, og svede Blod af hver en Pore, og at lide baade paa Legeme og Aand, og ønskede at jeg ikke skulde drikke den bittre Kalk og gyste tilbage — dog Ære være Faderen, jeg drak og fuldendte mine Tilberedelser for Menneskens Børn, hvorfor jeg befaler dig atter at omvende dig, at jeg ikke skal ydmyge dig ved min almægtige Kraft; og at du bekjender dine Synder, at du ikke skal lide disse Straffe, om hvilke jeg har talet, hvoraf du har smagt den mindste, ja den ringeste Grad, den Tid da min Aand forlod dig."

Dette Sprog behøver ingen Forklaring for dem som har kjendt Martin Harris.

"Og jeg befaler dig, at du ikke skal prædike andet end Omvendelse, og viis ikke Verden disse Ting førend det er Viisdom for mig; thi de kan ikke taale haard Føde nu, men de maa have Mælk og ikke vide disse Ting, at de ikke skal omkomme. Lær af mig og lyt til mine Ord; vandre i min Aands Sagtmodighed, saa skal du have Fred i mig. Jeg er Jesus Christus, jeg kom ved Faderens Villie og jeg gjør hans Villie."

Jeg ønsker at sammenknytte denne Deel af Aabenbaringen til Martin Harris med nogle faa Ord i den Aabenbaring, som kaldes Synet.

"Saa siger Herren, om alle dem, der kjender min Kraft, og er bleven delagtige deri, og dog har ladet sig overvinde af Djevelens Kraft til at fornegte Sandheden og trodse min Magt: disse er de, der er Fortabelsens Børn, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig var født; thi de er Vredes Kar, fordømte til at lide Guds Vrede, med Djevlen og hans Engle i Evighed, og om hvem jeg har sagt, at der ingen

Tilgivelse er i denne Verden, ei heller i den tilkommende, da de har fornegtet den Hellig-Aand efterat de havde annammet den, og fornegtet Faderens eenbaarne Søn, idet de korsfæster ham, og gjør sig selv til Spot. Disse er de, der skal gaa bort i den Sø af Ild og Svovl med Djevlen og hans Engle, og de eneste, over hvem den anden Død skal have Magt, ja, sandelig, de eneste, som ikke skal blive gjenløst i Herrens bestemte Tid efter at have udstaaet hans Vrede; thi alle de øvrige skal blive frembragt ved de Dødes Opstandelse, formedelst Lammets Triumph og Herlighed, der blev slagtet, som var i Faderens Skjød førend Verden blev til."

Jeg ønskede at sammenknytte disse to Skriftsteder, og henvise direkte til Verdens Tilstand, troende at dette kan gjøres nyttigt ligesom enhver anden Ting. Alle de Aabenbaringer der er given, og enhver Aabenbaring der var given, og enhver Kjendsgjerning eller Sandhed, der er aabenbaret for Menneskens Børn, er til deres Gavn; og dersom de benytter den i Ærlighed og Sandhed, i Retfærdighed og Ydmyghed, til Guds Herlighed og til deres egen Ære, da er der varigt Gavn; men om de skulde vende om, og gjøre daarligt Brug deraf, det vilde altid være til deres Fordømmelse; følgelig tilkommer det Jordens Indvaanere at kjende de Velsignelser og Goder Herren har for dem at nyde. Frelseren sagde, da han var i Kjødet, til de Skriftkloge og Pharisæerne og de lærde Doctorer i Lovkyndigheden — og det vil passe til enhver Klasse og Grad, og ethvert Individ i enhver Kommune: "men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset."

Saaledes er det, har altid været, og vil altid være, naar Lys kommer; dersom Folket forkaster det Lys, vil det fordømme dem og forøge deres Sorg og deres Lidelser. Saaledes er det med Jordens Indvaanere nutildags, ligesaa meget som det var i Frelserens Dage, eller i nogen anden Periode af Verden. Lyset kommer til Verden, men Mennesken vælger Mørket; naar de gjør det, beviser det at deres Gjerninger er onde. Denne Grundsætning kan være gavnlig for os og enhver Søn og Datter af Adam, som hører og har Leilighed til at høre og forstaa selv.

Naar vi tager et Blik hen over Jordens Indvaanere og seer til os selv, og betragter vor egen Stilling og Omstændigheder, saa seer vi, at vi, som et Folk, er begunstiget fremfor ethvert andet Folk paa Jorden. Vore Velsignelser er mangfoldeligen udøste over os, mere end over noget Folk. Vi har det Fortrin at vide hvorledes at undfly denne Sorgens og Syndens Verden; at gaa ind ad den snevre Port, der blev opbrudt ved Frelseren, og opnaae evigt Liv.

Er der noget andet Folk, der kjender disse Grundsætninger — der har faaet anbetroet det hellige Præstedømmes Nøgler, hvorved de kan frelse sig selv, frelse deres Familier, frelse deres Venner, og frelse alle, som vil høre dem? Hvor er der et saadant Samfund? Jeg veed ikke; og saaledes kan denne Forsamling ogsaa svare, om det samme Spørgsmaal blev gjort den; I kan sige, vi veed ikke.

Vi er velsignede; saare meget velsignede: og selv naar vi betragter vore Lidelser, saa synes de i Sandhed for os, som de ikke er værdt at omtale; vi ihukommer dem næsten aldrig. Vi har det Gode at kunne tjene Herren, at være i Naade, og at opnaae det, som Herren har til os. Dette er det Folk, som efter Herrens Plan skulde beredes til at gaa ind ad den snevre Port; thi snever er Porten, og trang er den Vei, siger Je-

sus, som fører til de evige Liv. Det er oversat i Kong James' Oversættelse af det Gamle og Nye Testament saaledes: "der fører til evigt Liv." Men i vore nyere Aabenbaringer, gives det saaledes: "snever er den Port, og trang er den Vei, som fører til de evige (eller rettere uendelige) Liv, og de er faa, som finder den."

Dersom jeg skulde spørge de Sidste-Dags-Hellige om de alle venter at gaa ind ad den snevre Port, der er omtalt ved Frelseren; om de alle er paa Veien til at arve de evige Liv, da vilde de alle svare ja. Jeg haaber de vil; det vilde sandelig glæde mig, skulde det være saaledes; men jeg kan ikke troe for et Øieblik at enhver Person, som annammer dette Evangelium, vil vorde beredt til at gaa ind ad den snevre Port, og arve de evige Liv. Men der er een Ting, og den er unegtelig; vi kan ikke forandre den; og den er: ethvert Menneske skal dømmes efter sine Gjerninger, og ethvert Menneske skal faae efter sin Dygtighed til at modtage.

Ethvert Individ iblandt de Sidste-Dags-Hellige, og iblandt alle som kaldes Christne, og dernæst iblandt alle de Hedenske paa Jorden, efter dets Gjerninger. Er dette Alt? Nei! Ethvert Individ vil ogsaa annamme i Forhold til dets Dygtighed til at modtage. Det Spørgsmaal kunde maaskee opstaa: er ethvert Individ, som annammer den ny og evige Pagt, og ved deres Handlinger adlyder det, er de istand til at imodtage den Herlighed, der skal aabenbares — Herlighedens, Udødelighedens og de evige Livs Kroner? — I kan besvare dette Spørgsmaal selv; tænk et Øieblik. —

Jeg vil henvise eder til Abraham; han levede mange Aar uden Børn, og søgte omhyggeligen at faae vide af Herren om hans Navn vilde blive udslettet af Bogen, om hans Slægt skulde uddøe. Han var en retfærdig Mand, en god Mand, og talede med Herren; annammede Aabenbaringer ovenfra og havde Omgang med himmelske Væsener; medens han bestandig raabte: O Herre! skal mit Navn standse her? I kan læse i Biblen, hvorledes han annammede en Forjættelse og hans Hustru virkeligen fødte ham en Søn i hendes Alderdom. Han erholdt denne Forjættelse: Abraham min Søn! du skal have Afkom, og et stort Folk skal udspringe af dine Lænder; du skal faae dit Hjertes Attraa. Hvad kan du ønske dig, Abraham? Jeg ønsker at vide om dette vil være Enden paa mit Afkom, og skal mit Navn ophøre her? Nei, siger Herren, der skal ingen Ende være paa dit Afkom. I erindrer hvad Apostlen siger angaaende denne Materie. Det er dette: hans Sæd skal være ligesaa mangfoldig som Sanden hos Havet og som Stjernerne paa Firmamentet, de kan ikke tælles fra denne Tid af og for evig; de er uden Ende, og vedbliver at forøges og forøges.

Her er selve Abrahams Afkom i dette Huus; næsten hele denne Forsamling bestaaer af dem; og de er i Tiltagende, udspredende sig tilhøire og tilvenstre, i Overeensstemmelse med Forjættelsen til Abraham, og de Velsignelser han alvorligen søgte efter. Jeg omtaler dette, for at minde eder om een Ting: det er en stor Velsignelse og een af de største der kan lægges paa et dødeligt Væsen — at annamme den Almægtiges Sanktion, Guds Røst til noget Menneske, sigende at han skal arve de evige Liv. Evigt Livs Gave er den største af alle Gaver, der kan gives Mennesker.

Naar vi triner ind i andre Folkesamfund, eller seer til det Forbigangne og betragter vore Forfædre, — hvorledes vil da deres Stilling være; hvad vil deres

Dom blive? Jeg kan fortælle eder, og jeg veed I vil tillade mig at bedømme Sagen; det vil ikke sige at jeg vil dømme dem og fælde Dom over dem; men deres Stilling er tydelig for hvem der forstaaer.

Min Fader, min Bedstefader, mine Forfædre var nogle af de strængeste Religionister der levede paa Jorden; I kan uden Tvivl sige det samme om eders. Om min Moder, hun som fødte mig, kan jeg sige, at ingen bedre Qvinde nogensinde levede i Verden end hun var; jeg har en Søns Følelser mod hende; jeg skulde have dem — det er ret; men jeg bedømmer hendes Sag efter Grundsætningerne og Aanden af de Lærdomme jeg annammede af hende.

Vilde hun forsvare eet af sine Børn i den mindste Handling, der var urigtig, efter hendes Begreber? Nei, ikke i ringeste Grad. Jeg blev opdraget saa strængt, saa nøiagtigt i den christelige Religion, af mine Forældre, at dersom jeg havde sagt "Djævel", saa troede jeg at jeg havde svoret meget ugudeligen, ligemeget ved hvilken Leilighed eller under hvilke Omstændigheder det end maatte indtræffe; dersom jeg brugte Navnet "Djævel", skulde jeg visselig blive straffet og det haardt. Vilde min Fader eller Moder tillade nogen af sine Børn at sige det allermindste som lignede at bande eller sværge? Havde de Tilladelse til at sige "jeg forsikkrer?" Nei. Dersom vi havde sagt eet af disse Ord, skulde vi været pidskede for det. Jeg siger ikke at vi ikke sagde saadanne Ting naar vi var hvor Fader og Moder ikke saae eller hørte os; men dersom det paa nogen Maade kom for deres Øren, var vi sikkre paa at blive straffet.

Hørte jeg nogensinde et Menneske sværge i min Faders Huus? Nei, aldrig i mit Liv. Jeg hørte aldrig min Fader eller nogen Person af hans Omgivelser, bande eller sværge i mindste Maade. I seer saaledes, at jeg blev meget strængt opdraget. Min Moder, medens hun levede, lærte sine Børn hele Tiden at ære Faderens og Sønnens Navn, og at have Ærbødighed for den Hellige Bog; hun sagde: "læs den, iagttag dens Læreregler, og anvend dem paa eders Liv saa vidt som I kan; gjør alt hvad der er godt; gjør intet der er ondt; og om I seer nogen Person i Nød, saa hjælp dem; aldrig tilsted Vrede at opkomme i eders Barm, fordi at om I gjør det, I kan let overvældes af det Onde. Jeg veed ikke at jeg nogensinde forurettede min Nabo, ikke saameget som Værdien af en Knappenaal. Jeg blev lært, da jeg var et Barn, ikke at tage saa meget som en Knappenaal bort fra min Nabos Dør, men at bringe det ind i Huset og give det til Een af Familien. Aldrig forsvarede min Fader eller Moder nogen af deres Børn i at forurette deres Nabo eller Medmenneske i nogen Ting, selv om de var bleven fornærmede af dem. Dersom de har fornærmet mig, siger min Fader, saa lad mig gjengjælde Godt for Ondt, og overlade det i Herrens Haand; han vil velsigne mig for at gjøre Ret og forbande dem for at gjøre Uret.

Jeg har blot omtalt mine egne Forældre og deres Lærdomme til deres Børn, for at forestille Eder de Tusinder og Millioner og Tusinder af Millioner af Jordens Indvaanere, som har levet og er gaaet bort fra denne Handlingens Skueplads; og de Millioner der nu lever, spiser, drikker og har travlt med dette dødelige Livs Sysler næsten i utallige Retninger, saaledes som vi er; enhver gaaer frem efter sin egen Evne, og efter sin egen Synsmaade og Mening om Tingene; men de aander alle den fri Luft og drikker af det fri Vand; og alle

er for Herrens Aasyn. Jeg bringer disse smaa Punkter frem, for at berede Veien for det Spørgsmaal: Hvorledes troer I det vil gaae med alle disse Jordens Indvaanere?

Methodisterne svarer: I maa komme til Bedestolen, eller ogsaa kastes i den Sø af Ild og Svovl, og der leve evindelig, uden nogen Ende paa eders Pine, iblandt Djævle, der er sysselsatte med at bege eder rundt omkring og føie Svovl til Ild og Ild til Svovl. I skal forblive der for Millioner og Tusinder af Millioner og Millioner af Billioner af Aar, og ligesaa længe, som et Menneske kan tænke sig det i Skikkelse af Tal; naar I har levet der i saa mange Aar er I ikke nærmere Enden paa denne frygtelige Pine end da den begyndte.

Dette har, fra min Barndom til denne Dag forekommet mig at være noget fuldkommen meningsløst Snak, at tale om at Jordens Indvaanere var saa uigjenkaldeligen fortabt; at tale om min Fader og Moder, og eders og vore Forfædre, der har levet trofast efter det bedste Lys de havde, men fordi de havde ikke den evige Pagt og det hellige Præstedømme, at de derfor skulde gaa til Helvede, og der steges i al Evigheds Evighed. Det er meningsløst for mig; det har det altid været, og er det endnu.

Hvad mener I der skal skee med dem? Jeg vil sige eder det. Tag Methodisterne, og enhver Reformator, fra de seneste tilbage til Kong James, som fraskilte sig fra Pavens Myndighed; og de Hundreder og Tusinder, der er nu levende paa Jorden, (og har levet og er gaaet bort), der ikke bekjender sig til nogen Religion, men staaer tilside fra alle Partier; iblandt dem, der er døde, og dem, der er levende; der er Mangfoldigheder som har været, og er, saa gode som det er muligt for dem at være.

Nu, Punktet er: at vide hvad der vil skee med dem. Vil de blive sendte til et Helvede uden Ende? Dette behøver en lille Forklaring; thi dersom jeg vilde sige at alle gaaer til Helvede, saa sagde jeg visseligen Sandhed; og jeg kan sige som jeg sagde hin Sabbath: Alle gaaer derhen, baade Hellig og Synder, i een Betydning af Ordet.

Der er Grunde for dette; og det tilkommer Mennesket at forstaa hvilke de er; idet de sætter enhver Ting i sit eget Sted; ordner og henlægger alle Ting hvor de hører til, for at gjøre Saliggjørelsens Lærdom fuldstændig. Forudbeskikkelse, for Exempel, og fri Naade, er begge sande Lærdomme, men de maa paa en passende Maade parres sammen, og ordnes nøiagtigen, saa at der frembringes Harmoni imellem disse to tilsyneladende modsatte Lærdomme. Vi maa vide, naar Herren taler, hvad han taler om, og hvem han taler om, — alt dette, og betydelig mere herom, er nødvendigt at vide, for at faa et rigtigt Begreb om Frelsens hele Plan.

Jeg vil atter spørge eder: hvad vil I gjøre med Fader og Moder? Vil I sende dem til Fortabelse, og der lade dem velte sig i gyselig Elendighed og uendelig Pine? Nei, vi vil ikke gjøre nogen saadan Ting; men vi vil lade dem fare hen hvor de tilhører.

Nu forstaa, alle Aander kom fra Gud, og de var rene da de kom fra ham, og blev sat ind i jordiske Hytter, hvilke blev dannede og indrettede udtrykkelig i den Hensigt; og Aanden og Legemet blev saaledes til en levende Sjæl. Eftersom disse Sjæle, overeensstemmende med Himlens Lov skulde leve; beskikkede Gud at de skulde vorde Templer beredte til at arve Alting. Jeg ønsker at I skulle forstaa, at alle Aander er rene naar de sættes i disse Hytter; men vi har ikke Tid

til at forklare eller fremsætte for eder, Aarsagen hvorfor de dødelige Hytter er af forskjellig Udseende; der er Grunde for det. Vore Aander opfylder de Hytter, der er beskikkede for dem; det er en Bolig for Aanden til at bo i; og dersom baade Aanden og Legemet kommer overeens om at holde alle de Love, og alle de Befalinger, som Herren aabenbarer for den Sjæl, saa skal den Bygning aldrig ødelægges.

Hvormange skal bevares? Alle som ikke fornegter og trodser Guds Søns Kraft og Væsen; alle som ikke synder imod den Hellig-Aand. Nu at vende tilbage igjen. Her er Aanderne der er komne og har taget Besiddelse af de beredte Boliger; de har tiltraadt deres Huus; og I seer at disse Menneskenes Aanders Boliger, er adspredt over Jordens Overflade, og Aanderne er komne fra Herren rene; disse træder ind i deres Hytter, og er da udelukt fra hans Aasyn og fra Kundskab om Herren; de er uvidende; fyldes med Vantro; udsat for Fædrenes uhellige Traditioner, hvilke de har at brydes med, og al den Ryggesløshed der er i Verden, med hvilken de har at kæmpe.

Med eders Sinds Øie, see paa Millioner iblandt alle Nationer af dem, der gjør efter den bedste Kundskab de besidder. Hvad! Katholikerne med? Jo, og dernæst enhver af hendes Døttre, ned til den sildigste Protestant-Kirke, der er bleven stiftet; de gjør alle saa godt som de kan og lever efter det bedste Lys de har, en stor Mængde af dem, skjøndt ikke alle. Hvad skal der gjøres med dem? De forlader Verden — deres Aander gaaer til den aandelige Verden, og deres Legemer gaaer tilbage til deres Moder Jorden og sover der, medens deres Aander er for Herrens Ansigt.

Er de salig? Enhver Søn og Datter af Adam, der lever efter det bedste Lys og den bedste Kundskab de har, bliver salig naar de gaaer ind i den aandelige Verden, i Forhold til deres Trofasthed. For Exempel, see hen til nogle af vore senere Reformatorer; tag den bedste Prøve af Nyopvakte som vi har, der er hele Tiden fulde af herlig Glæde og Lyksalighed, og fulde af Lov-Priisning til Herren; som møder tilsammen ofte til at synge og bede og prædike og synge Frydesange og give Tak til Herren den Almægtige: (og i saare mange Tilfælde, og i en høi Grad, nyder de meget af en god Aand, hvilken er Herrens Aand, eller Christi Lys, hvilket belyser Verden).

Nu, dette kan synes besynderligt for Somme. Hvad! de nyder Herrens Aand? Ja; enhver Mand og Qvinde, i forhold til deres Tro og den Kundskab de har. De nyder deres himmelske Faders Godhed. Annammer de Herrens Aand? Ja de gjør; de nyder dens Lys og vandrer deri og fryder sig deri.

Hvad vil være deres Tilstand herefter? Enhver trofast Methodist, der har efterlevet og trofast opfyldt hans Religions Fordringer, efter det bedste Lys han havde, gjort godt imod Alle og ondt imod Ingen; ikke fornærmet noget Menneske paa Jorden, æret sin Gud saa vidt som han kjender, han vil komme til ligesaa stort et Himmerige som han nogensinde tænkte sig i Kjødet, og langt større. — Enhver Lutheraner, Qvæker, Baptist, eller Katholik; enhver Christen af hvadsomhelst Slags eller Grad, som lever overeensstemmende med det bedste Lys de har, og aldrig har havt Leilighed til at annamme et større Lys, vil have og nyde alt hvad den lever for.

Jeg fortæller eder Sandheden som den er, og I maa skrive det ned om I behager, og kalde det Aabenbaring om I vil. Men den har været aabenbaret

førend jeg aabenbarede den her idag. Dette er Christenhedens Tilstand, efter Døden.

I kan gaa iblandt Afgudsdyrkerne, eller iblandt alle de hedenske Nationer der er, saa vil I finde at de har deres Religion, deres Sakramenter, deres Ceremonier, hvilke er ligesaa ærværdige for dem, som Vore er for os. Dersom de lever efter det bedste Lys de har i deres Religion, saa Gud er Gud over Alle, og alle vores Fader; vi alle er hans Hænders Gjerninger; og dersom de er uvidende, fulde af Overtro, og indhyllede i Fædrenes Traditioner som i en Kappe, saa at de ikke kan see noget Lys, saa vil de blive dømt derefter; og dersom de har levet overeensstemmende med hvad de vidste, saa vil de blive velsignet derefter.

Og vil det være Ære eller Herlighed? vil I vel spørge. Ja. Ære være vor barmhjertige Fader i Himmelen; thi den mindste Ære eller Herlighed, der er omtalt i dette Syn, som blev given til Joseph Smith og Sidney Rigdon, kan ikke beskrives; den er saa stor og saa høi, at den ganske overgaaer Menneskets Fatteevne.

Den kunde ikke skrives, ei heller kunde de beskrive den i noget Sprog; den celestiale Verdens Herlighed, den kjender Ingen, førend han smager den; men desuden er der i den Verden forskjellig Ære eller Herlighed ligesom Stjernerne i Firmamentet er forskjellig fra hinanden. Den terrestriale Herlighed er større, og den celestiale er den største af alle; den er Gud Faders Herlighed, hvor vor Herre Jesus Christus regjerer, — Men, imidlertid har dog dette Folk Fortrin fremfor ethvert andet Folk paa Jorden; dette Samfund, denne Forsamling, som nu er for mig, er det Folk hvis Velsignelser er langt høiere end hele den øvrige Menneskeslægts.

(Fortsættes.)

Efterretninger fra Emigranterne.

Keokuk 200 engelske Mile fra St. Louis, den 18de Mai 1853.

Min elskelige Broder Hansen. — I denne Dag jeg sætter mig ned, at skrive nogle Linier til Dem efter Broder Forsgrens Ønske; Han er gaaet at tage imod vore Oxer; vi venter ham tilbage igjen i Aften. Vi har været leiret her i tre Uger, hvilket har været en behagelig Tid. Mississippi Floden er paa den ene Side og Skov paa den anden. Mange Tusinde af de Hellige leire her. Mange har allerede forladt os og gaaet mod Vest. Forsamlinger, Lovpriisninger, Sang og Bøn høres flere Mile. Telte og Vogne danne Gader og Stræder, saa det seer ud som en heel Stad. Det meest ubehagelige vi har er den stærke Tordenregn, som undertiden falder. Luften er klar; ingen Sygdom er iblandt de Hellige; de Danske lever, som levede sidst jeg skrev. De Dødes Tal har Broder Forsgren opfyldt med amerikanske Hellige. Vi har 34 Vogne og fire Oxer til hver Vogn; men de var i en saa høi Priis, at de Køer, vi ventede, kan ikke bekommes.

Vi har seet Retfærdighed i disse Mænds Handlinger, hvem vore Midler var anbetroede; og om der i vor Midte er Utilfredse, da er det Saadanne, som aldrig vil blive tilfreds; men har at gaae

til det Sted, hvor de kan knurre til de bliver træt.

At en saadan Reise for de Ubekjendte med Emigrant-Livet vil være noget uvanlig for Menneskene i Almindelighed kan enhver Forstandig tænke; men for de Hellige vil det være en let Sag, fordi de har Haab, Tro og Kjerlighed, at den Trængsel er ikke den Herlighed værd, som skal aabenbares Guds Folk.

Jeg har havt Leilighed til at lære at kjende de Mænds Charakteer, som jeg har hørt om i Danmark, komne fra Dalene, Broder Haight, D. Spencer, Wheelock, Joseph Young, Orson Pratt, Clawson og mange Flere, og jeg kan bevidne, at de er levende Sendebud, udsendte af Herren; og om jeg igjen stod i Danmark for at prædike, vilde min Røst være fordobblet til mine Landsmænd: Kom ud af Babylon til det Land, som er en Samlingsplads for hver ædel Sjæl. Ja mit Liv og Alt kan jeg offre for den Sandhed, at Joseph Smith var af Gud, en Prophet til Eders Frelse og Saliggjørelse i den Tid, som er forhaanden. Og jeg vidner, det er saa, i den almægtige Guds, vor Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Den 20de tænker jeg vi bryder vor Leier op og drager imod Kanesville. Alle Sødskende i New-Orleans kommer hjem iaar. Agent Broder, Brown venter to Skibe endnu fra England, og da gaaer han op. Fra St. Louis reiser der kun 300 op; 1200 bliver tilbage, som boer der; de vil reise næste Aar. — — — De hilses fra alle de danske Emigranter, og takkes for de Nyheder, vi har modtaget fra Eder. — — — Hils alle de Hellige fra mig, jeg er tilfreds og glad; Alt, der er tilbagelagt, synes for mig som en Drøm. De selv hilses tusinde Gange fra deres evig forbundne Broder

E. Christiansen.

Flere Breve fra de Hellige, som først i Aaret 1852 udvandrede fra Skandinavien er komne til forskjellige af deres Slægtninge og Bekjendter i Danmark. De er alle levende og veltilfredse og opfordrer deres Venner at følge efter dem. Nogle af dem havde allerede kjøbt Huse og faaet Land opmaalt, og Niels Jensen agtede i Foraaret 1853 at bygge Værksted for sit Pottemageri. De bede alle at hilse.

☞ Nr. 2 af „**Mormons Bogs guddommelige Troværdighed**" er udkommet.

Indhold.

	Side
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	273
En Tale af Præs. B. Young	276
Efterretninger fra Emigranterne	287

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.